

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/53/2019
Identifikačné číslo spisu: 1111243673
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1111243673.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Ing. Anett Pirohár, Jaskový rad 189, Bratislava, IČO: 41 126 301, konkurzný správca úpadcu GOLDEN PARK, s. r. o., Bancíkovej 1/A, Bratislava, IČO: 36 740 357, právne zastúpeného JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom Aleja Slobody 1890/50, Dolný Kubín proti žalovanému: Československá obchodná banka, a. s., Žižkova 11, Bratislava, IČO: 36 854 140, právne zastúpenému Váľko Marián & partners, s. r. o., advokátskou kanceláriou so sídlom Porubského 2, Bratislava, o zaplatenie 5 885 362,63 eur, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb/189/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10.mája 2018, č. k. 1Cob/22/20117-493, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 10. mája 2018, č. k. 1Cob/22/20117-493 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 6. októbra 2016, č. k. 33Cb/189/2011-407 a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal na dôvody napadnutého rozsudku Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“), s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil, konštatujúc, že súd prvej inštancie rozhodol na základe správne zisteného skutkového stavu veci, ktorý aj správne právne posúdil. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu, odvolací súd poukázal na predmet konania, ktorým je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 5 885 362,63 eur, titulom náhrady škody. Konštatoval, že v konaní bolo podstatné preukázanie zákonných predpokladov na náhradu škody, a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody a vzájomnú príčinnú súvislosť. Žalobca ako subjekt vyvodzujúci z tvrdenia pre seba priaznivý výsledok, mal dôkazné bremeno preukázania týchto predpokladov. Odvolací súd berúc do úvahy okolnosti danej veci, ustálenú judikatúru, ako aj skutočnosť, že žalobca požadoval zaplatenie škody vo výške 5 885 362,63 eur, ktorá vychádza z bližšie

nedefinovaných nárokov (ktoré si uplatňujú veritelia voči úpadcovi pre pozastavenie projektu, prebiehajúce súdne spory a s tým súvisiace náklady a ušlý zisk) dospel k záveru, že v konaní nebola preukázaná výška škody ani jej vznik. Najmä pokiaľ ide o ušlý zisk, konštatoval, že žalobca vychádzal z ideálneho stavu predaja 100% apartmánov za ním požadovanú kúpnu cenu, čo nie je možné považovať za ušlý zisk, keďže tento ideálny stav nie je z hľadiska reality očakávaný, alebo dokonca vysoko pravdepodobný, teda ho nie je možné považovať za ušlý zisk. Žalobca nepredložil žiadne konkrétne dôkazy o tom, že v budúcnosti mal uzatvoriť konkrétne zmluvy, s konkrétnym výnosom tvoriacim tento ušlý zisk, ale definoval túto sumu len stavom, ktorý on považoval za ideálny. Zdôraznil, že ušlý zisk musí byť z hľadiska náhrady škody konkretizovaný ako stav, ktorý by reálne nastal, s určitou dávkou pravdepodobnosti, keby neprišlo k škodovej udalosti. Nemôže sa jednáť o predstavu poškodeného o ideálnom výnose, ktorý si želá dosiahnuť, ale konkrétne plánované, príp. pre budúcnosť dojednané obchodné zisky, ktoré boli zmarené. Aplikujúc popísané východiská na vec, odvolací súd konštatoval, že neprišlo k porušeniu právnej povinnosti, žalobca nepreukázal výšku škody a ani príčinnú súvislosť, ktorá mala byť dôvodom pre zmarenie jeho obchodných príležitostí. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a jeho návrh bolo potrebné zamietnuť. V súvislosti s námietkou žalobcu týkajúcou sa nevykonania dôkazu súdom prvej inštancie - výsluch svedka JUDr. Y. odvolací súd stotožňujúc sa so závermi súdu prvej inštancie konštatoval, že v konaní boli skutočnosti dostatočne preukázané. Nevypočutie svedka je oprávnením súdu, ktorý z postavenia inštitúcie vedúcej konanie, má právomoci usmerňovať aj dokazovanie.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil podľa ust. § 420 písm. f/ CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej prípustnosť dovolania odôvodnil podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

4. Namietanú vadu zmätočnosti videl v tom, že súd prvej inštancie nevykonaný navrhnutý dôkaz a odvolací súd v takomto pochybení nezhliadol existenciu odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP. Podľa žalobcu rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie vykazujú znaky arbitrárneho rozhodnutia. Súdy nižšej inštancie v konaní vôbec neskúmali a neprihliadali na skutkové okolnosti, ktoré predchádzali vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úverových zmlúv. Zdôraznil, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Neuviedol, ako všetky dôkazy vyhodnotil jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, čo vyšlo v konaní najavo a ako vec právne posúdil. Podľa žalobcu na zamietnutie žaloby žalobcu neexistoval žiaden zákonný predpoklad. Rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu napriek jeho obsiahlosti nie je riadne odôvodnené, a teda nepreskúmateľné.

5. Vo vzťahu k ust. § 421 ods. 1 písm. a / CSP namietal nesprávne právne posúdenie veci, tým, že súdy oboch inštancií sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nakoľko odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnych záveroch podľa ktorých

- žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal podmienky pre vznik zodpovednosti za škodu
- zamietnutím návrhov žalobcu na doplnenie dokazovania nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie ani porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces
- zo strany žalovaného neprišlo k porušeniu právnej povinnosti.

Takéto závery súdov nižšej inštancie sú podľa žalobcu v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu a ústavného súdu, ale aj s elementárnou logikou a predpismi, ktoré upravujú inštitút zodpovednosti za škodu. S argumentáciou súdov nižšej inštancie sa žalobca nestotožňuje a považuje ju za vyslovene „alibistickú“ s cieľom zmať možnosť žalobcu domôcť a ochrany jeho základných práv a slobôd. Žalobca zastáva názor, že súdy nižšej inštancie mali uvedené právne otázky správne zodpovedať tak, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal všetky podmienky pre vznik zodpovednosti za škodu, nakoľko žalovaný vyhlásil mimoriadnu splatnosť úverov neoprávnene, nakoľko k porušeniu ustanovenia článku VI. bodu 9 úverovej zmluvy zo strany žalobcu nikdy nedošlo. V tejto súvislosti poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. septembra 2010, sp. zn.

5Cdo/196/2009, z ktorého vyňal citáciu: „...Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodit' plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú...“namietal, že v rámci svojho procesného útoku relevantné skutočnosti uviedol a preto bolo povinnosťou súdov nižšej inštancie aplikovať správnu právnu normu.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť ako neprípustné. Vyslovil názor, že podané dovolanie je v podstate len „prekopírovaním“ jeho odvolania. Neobsahuje žiadny relevantný procesný dôvod, ktorý by mohol privodiť žalobcovi ním navrhované rozhodnutie dovolacieho súdu a nevidí prípustnosť dovolania založenú na ust. § 420 písm. f./ CSP a ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 427 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

8. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

10. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého

spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Žalobca v dovolaní predovšetkým namietal, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f/ CSP došlo v dôsledku toho, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, arbitrárne.

14. Z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 3. júla 2003 vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

15. K namietanej arbitrárnosti rozhodnutia, dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 CSP - pozn. dovolacieho súdu). Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.“

16. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozhodnutia stotožní s názorom vysloveným súdom prvej inštancie bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že sporová strana s rozhodnutím nesúhlasí.

17. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

18. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najnákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

19. Rozhodnutie odvolacieho súdu, v spojení s rozhodnutím prvoinštančným, dávajú odpovede na všetky relevantné otázky, ktoré súdy v predmetnom konaní mali zodpovedať. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (vychádzajúc z ich vzájomnej vecnej súvislosti a prepojenosti) je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnenému posúdeniu veci, s ktorým sa stotožnil. Z

obsahu dovolania v zásade vyplýva, že žalobca v podstate nesúhlasí s právnymi závermi súdov oboch inštancií. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nemôžu byť základom pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a existencii vady podľa § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd preto uzatvára, že konanie pred súdmi nižšej inštancie nebolo poznačené dovolateľom namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ CSP.

20. Dovolateľ ďalej prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania právne vymedzil nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, keď dospel k záveru, že:

- žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal podmienky pre vznik zodpovednosti za škodu
- zamietnutím návrhov žalobcu na doplnenie dokazovania nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie ani porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces
- zo strany žalovaného neprišlo k porušeniu právnej povinnosti.

Týmto sa podľa dovolateľa odvolací súd odchýlil od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne uznesenia z 22. septembra 2010, sp. zn. 5Cdo/196/2009.

21. V posudzovanej veci dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnú otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

22. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - predovšetkým o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26. februára 2010).

23. Pre právnú otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia NS SR, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach NS SR alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr

vydané (nepublikované) rozhodnutia NS SR názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (sp. zn.3 Cdo 6/2017 a sp. zn. 6 Cdo 21/2017).

24. Dovolací súd dodáva, že jeho úlohou nie je, aby svojim výkladom textu dovolania fakticky dopĺňal, či domýšľal niektoré jeho náležitosti. V prípade absencie vymedzenia kľúčovej právnej otázky, nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesno-právnych a hmotno-právnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania, uvedenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2 Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

25. Podľa názoru dovolacieho súdu, dovolanie žalobcu v časti, v ktorej mala byť prípustnosť daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uvedené požiadavky nespĺňa. V dovolaní žalobca vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 v spojení s § 438 ods. 1 CSP) namieta neprávne právne posúdenie vo vzťahu k právnemu posúdeniu dôkazného bremena - skutkové zistenia, hodnotenie dôkazov a samotné dokazovanie. Dovolateľ je so zreteľom na právne závery najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/196/2009 presvedčený, že k odklonu odvolacieho súdu došlo vo vzťahu k právnej otázke dôkazného bremena, argumentujúc zásadou iura novit curia (pozn. podľa ktorej počas civilného súdneho konania právne predpisy nie sú predmetom dokazovania, pretože ich súd musí poznať. Dokazovať sa musia len relevantné skutočnosti). Dovolateľ v rámci svojho procesného útoku uviedol rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdený právny nárok a preto bolo povinnosťou súdov nižšej inštancie posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú.

26. Dovolateľ síce odkazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu, avšak jednalo sa len o náhodne vybrané rozhodnutie, ktoré sa posudzovanej veci vôbec netýkalo, keďže sa nevzťahovalo na právne otázky, ktoré boli predmetom posudzovania zo strany súdov nižšej inštancie. Rovnako v dovolaní absentovala akákoľvek právna argumentácia, ktorá by sa vzťahovala na právne závery vyslovené súdmi nižšej inštancie. Dovolateľ svojimi tvrdeniami vyvracia súdmi prijatý záver zistený vykonaným dokazovaním, keď sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu o nepreukázaní porušenia povinnosti žalovanej a príčinnej súvislosti medzi porušením tejto povinnosti a vznikom škody (neunesenie dôkazného bremena) a zároveň vytyka odvolaciemu súdu, že odmietol prihliadnúť na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní. Dovolací súd poznamenáva, že problematika dôkazného bremena a samotného dokazovania a skutkových záverov nie je pritom otázkou nesprávneho právneho posúdenia. Nesprávne právne posúdenie môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nesmeruje proti právnemu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam. (viď Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, str. 1407 - 1409). S odkazom na právnu úpravu náhrady škody (že dôkazné bremeno v rozsahu preukázania porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním a následkom zaťažuje tú stranu sporu, ktorej tvrdenia majú byť preukázané), súd prvej inštancie konštatoval, že bolo práve na žalobcov, aby preukázal zákonné predpoklady na náhradu škody. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, pričom dospel k zhodnému záveru, že v posudzovanom prípade (aj vzhľadom na obsah a charakter záväzkového vzťahu medzi stranami sporu) žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že mu škoda bola spôsobená porušením právnej povinnosti zo strany žalovaného.

27. Dovolací súd po posúdení a zhodnotení dovolateľom nastolených otázok dospel k záveru, že napriek

tomu, že dovolateľ argumentuje neprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, vymedzené otázky nespĺňajú kritérium právnej otázky zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu, ale predstavujú otázky, ktoré sa týkajú skutkových záverov odvolacieho súdu a vlastného chápania skutkových zistení dovolateľom. Vymedzené otázky predstavujú otázky skutkové, ktoré nemôžu založiť prípustnosť dovolania v posudzovanej veci. Pokiaľ teda dovolateľ nekonkretizuje v rovine nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorú právnou normou odvolací súd nesprávne aplikoval, prípadne ktorú správne aplikovanú právnou normou nesprávne interpretoval, prípadne z ktorých správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery, tak nevymedzil právnú otázku a nevysvetlil, prečo z jeho pohľadu zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie. Samotné spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov, ako ani polemizovanie s rozhodnutím odvolacieho súdu, či hypoteticky formulované závery dovolateľa, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/47/2017, sp. zn. 4Obdo/45/2017, sp. zn. 5Obdo/22/2017). Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil dovolací súd (§ 442 CSP). Dovolaciemu súdu preto neprináleží prehodnocovať dokazovanie vykonané súdmi nižšej inštancie a s tým súvisiacu otázku dôkazného bremena.

28. V súlade s uvedeným preto nemožno za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v súlade s § 432 ods. 1 a 2 CSP považovať argumenty dovolateľa, z ktorých je zrejmé v zásade len jej nespokojnosť s výsledkami vykonaného dokazovania a nespokojnosť s vyvodením iných skutkových zistení a záverov, než ním predkladaných v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Dovolateľ, okrem uvedenia rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri riešení nastolenej „právnej“ otázky odkloniť, pričom rozhodnutie dovolacieho súdu sa posudzovanej veci vôbec netýkalo, keďže sa nevzťahovalo na právne otázky, ktoré boli predmetom posudzovania zo strany súdov nižšej inštancie nevzťahovalo na právne otázky, ktoré boli predmetom posudzovania zo strany súdov nižšej inštancie, v dovolaní nekonkretizoval, či ním tvrdené nesprávne právne posúdenie otázok súvisiacich s problematikou dôkazného bremena spočívalo v nesprávnom použití právneho predpisu, alebo v použití správneho právneho predpisu avšak nesprávne interpretovaného. Dovolateľom nastolená otázka podľa názoru dovolacieho súdu nie je otázkou právnou, ale ide o otázku skutkovú vzťahujúcu sa na výsledky vykonaného dokazovania, čo nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k dovolateľom namietanej vade zmatečnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP, ani k splneniu podmienok pre prípustné a dôvodné dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu odmietol v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ CSP, ako aj ustanovením § 447 písm. f/ CSP.

30. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.